

Arrest

nr. 250 531 van 8 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 oktober 2020 tot intrekking van verblijf (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 november 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEETERS, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 juni 2017 een aanvraag tot afgifte van een visum type D in om haar in België verblijvende Marokkaanse echtgenoot te kunnen vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 6 april 2018 de beslissing om verzoeksters aanvraag tot afgifte van een visum type D in te willigen.

1.3. Op 25 april 2018 kwam verzoekster het Rijk binnen en zij werd vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 2 oktober 2020 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot intrekking van verblijf. Deze beslissing, die verzoekster op 22 oktober 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [Z.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

[] de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene kwam op 25.08.2018 naar België met een visum D, B11 op basis van gezinshereniging met haar echtgenoot, de heer [E.M.J.] [...]. Op 11.09.2018 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 21.08.2019.

Op 13.08.2019 vroeg zij de verlenging aan van de machtiging tot verblijf. Zij legde een PV ([...] dd 23.03.2019) voor waaruit blijkt dat ze klacht had ingediend tegen haar man omwille van slagen en verwondingen. Hij zou haar geslagen hebben. Hij zou haar later ook uit huis gezet hebben. Op 26.03.2019 gaat betrokkene naar de dokter. Deze stelt vast dat er uit klinisch onderzoek geen bijzonderheden te melden zijn en dat er geen uiterlijke tekenen zijn van geweld. Betrokkene beweert dat ze zou zijn geslagen door haar man. Betrokkene legt ook een attest voor waaruit blijkt dat ze verblijft in het vrouwenopvangcentrum De Passerel. In het voorgelegde verslag van het CAW dd 05.08.2019 is te lezen dat gedane beloftes door de referentiepersoon niet zouden zijn nagekomen, dat betrokkene opgesloten werd, dat ze niet naar buiten mocht en dat ze zich niet mocht integreren. Voor onze dienst is het op dat moment niet duidelijk wat precies de situatie van betrokkene is, geeft haar het voordeel van de twijfel en staat een verlenging toe van de machtiging tot verblijf tot 21.08.2020.

Op 05.02.2020 vraagt onze dienst aan de Stad Antwerpen en de stad Genk om verder onderzoek te doen naar de situatie van betrokkene. In het verslag van de wijkagent dd 17.02.2020 lezen we dat betrokkene alleen woont en dat ze verklaart dat ze ruzie heeft met haar man en dat ze niet wenst terug te keren naar hem. In het verslag van de politie van Antwerpen dd 14.02.2020 lezen we dat betrokkenes echtgenoot verklaart dat betrokkene vertrokken is sinds maart 2019 en dat ze niet meer kunnen samen zijn omdat de relatie is beëindigd. In het dossier bevindt zich bovendien het verslag van de politie van Antwerpen dd 16.07.2019 waarin de referentiepersoon verklaart dat betrokkene sinds maart 2019 vertrokken is, dat ze uiteen zijn en dat betrokkene waarschijnlijk naar haar familie in Hasselt gegaan is. Het is duidelijk dat het koppel niet meer samenwoont, dat ze geen werkelijk huwelijksleven meer onderhouden en dat ze niet meer van plan zijn om dit te doen in de toekomst. Derhalve kan de machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 11, §2, eerste lid, 2° worden beëindigd.

Mevrouw wenst zich te beroepen op artikel 11 §2, vierde lid als slachtoffer van intrafamiliaal geweld. Hiervoor legt ze PVnr [...] dd 23.03.2019 voor. In dit PV lezen we dat mevrouw verklaart dat ze niet alleen naar buiten mocht, enkel samen met haar schoonmoeder en dat ze haar familie wenst te bezoeken, dat dat niet mocht van haar man en dat hij toen geslagen heeft. Hij zou haar later ook hebben buiten gezet. In het medisch attest lezen we dat mevrouw dit ook heeft verklaard tov de arts. De arts kon echter klinisch geen bijzonderheden vaststellen en ook uiterlijk zijn er geen tekenen van geweld. In het PV van de politie van 17.02.2020 verklaart betrokkene dat ze ruzie heeft met haar man. In beide verslagen kunnen we dus lezen dat er ruzie is binnen het koppel. Ruzie kan ech[t]er niet beschouwd worden als intrafamiliaal geweld. Op 25.05.2020 vraagt onze dienst bij het parket het

resultaat op van het onderzoek naar aanleiding van de klacht dd. 23.03.2019. Na grondig onderzoek heeft het parket de klacht geseponneerd wegens onvoldoende bewijs. Uit bovenstaande blijkt dat mevrouw wel beweert dat ze slachtoffer is van intrafamiliaal geweld. Ze toont dit echter niet aan. Hierdoor kan ze zich niet beroepen op artikel 11 §2 vierde alinea.

Betrokkene legt ook een attest voor waaruit blijkt dat ze verblijft in het vrouwenopvangcentrum De Passerel. In het voorgelegde verslag van het CAW dd 05.08.2019 is te lezen dat gedane beloftes door de referentiepersoon niet zouden zijn nagekomen, dat betrokkene opgesloten werd, dat ze niet naar buiten mocht en dat ze zich niet mocht integreren. Opnieuw gaat het hier om een verklaring van betrokkene. Bovendien is dit verslag opgesteld in zeer algemene bewoordingen. Het is niet specifiek en dus onvoldoende om te bewijzen dat betrokkene daadwerkelijk slachtoffer zou zijn van intrafamiliaal geweld. Ook het feit dat ze verbleven heeft in een vrouwenopvang is geen bewijs van intrafamiliaal geweld. Vrouwen kunnen hier om allerlei redenen opgevangen worden.

Op 25/05/2020 stelde onze dienst een bief op waarin we betrokkene informeren over het feit dat het verblijf mogelijk kan worden ingetrokken op basis van de ontbrekende gezinscel en we alle bewijzen opvragen die ons toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht." Betrokkene tekende deze brief op 19.06.2020.

In reactie hierop legde betrokkene de volgende documenten voor:

- Deeltijdse contracten bij 2 verschillende werkgevers + loonfiches van haar werk bij Hasinto
- Inschrijving in de nederlandse les

Betrokkene geeft geen bijkomende stukken ivm het eerder aangehaalde intrafamiliaal geweld.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij niet aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 20.09.2017, dat is minder dan 5 jaar geleden.

De voorgelegde loonfiches en arbeidscontracten tonen aan dat betrokkene wenst in te staan voor haar eigen levensonderhoud. Een tewerkstelling (of de wens tot werken) is niet voldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene kan ook in het land van herkomst op zoek gaan naar werk om op die manier in te staan voor haar levensonderhoud. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf in België wenst op basis van tewerkstelling dan dient zij de hiervoor wettelijk bepaalde procedure te volgen.

Betrokkene legt een bewijs voor van inschrijving in de nederlandse les. Betrokkene bewijst niet dat ze de lessen daadwerkelijk gevolgd heeft. Het feit dat betrokkene zich ingeschreven heeft voor het volgen van lessen Nederlands geeft niet aan dat ze op een bijzondere manier geïntegreerd is in België, noch dat ze grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Het zich eigen maken van de taal is een minimale inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.

In het verslag van de politie van Antwerpen dd. 17.02.2020 is er sprake van een dochter [E.M.D.[...]]. Uit nazicht van het rijksregister en het dossier blijkt dat dit kind de dochter is van de referentiepersoon en van mevrouw [B.L.] [...]. [D.] woont ook bij haar moeder.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene familieleden zou hebben die in Hass[el]t wonen. Uit het dossier is niet af te leiden om welke familieleden het zou gaan. Mevrouw legt ook niets voor ivm deze familieleden en haar band hiermee. Betrokkene is meerderjarig en nergens blijkt uit het dossier dat zij mantelzorg behoeft van 1 van deze familieleden, noch dat 1 van deze familieleden mantelzorg van haar zouden nodig hebben. Voorzover familiebelangen in de weg zouden staan voor de terugkeer naar haar land van herkomst had ze dit moeten aantonen. Ze werd daartoe expliciet uitgenodigd in onze brief van 25.05.2020.

Betrokkenes duur van verblijf in België bedraagt, zoals reeds eerder besproken, minder dan vijf jaar. Vandaar dat het dan ook intrekbaar is overeenkomstig art. 11, §2, tweede lid. Een verblijf van minder dan vijf jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer

zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan hij de nationaliteit draagt.

In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 11, 39/79 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De bestreden beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]”.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen derhalve dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Een gelijkaardige motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980, waardoor de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate

formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd.

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

Artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, stellen uitdrukkelijk dat in de motivering van de akte de feitelijke en juridische gronden dienen te worden opgenomen.

Verwerende partij laat na de bestreden beslissing in extenso te motiveren en alle nuttige en juiste feitelijke gegevens in overweging te nemen. Deze verplichting vloeit nochtans voort uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de materiële motiveringsplicht. Verwerende partij dient immers, bij het nemen van een welbepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig vast te stellen, waarden en interpreteren, maar moet ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen of nadere informatie in te winnen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten de voorliggende gegevens op een correcte wijze te beoordelen en is ten gevolge van de voornoemde schendingen tot een onredelijk besluit gekomen, met name de weigering van het verblijfsrecht van verzoekster.

Zo laat verwerende partij in de bestreden beslissing na te vermelden op welke wet zij zich baseert voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij maakt doorheen de hele motivering van de beslissing melding van artikel 11§2 doch vermeldt hierbij niet van welke wet. Dit is bijzonder onzorgvuldig in hoofde van verweerder. Verzoekster heeft er dan ook het raden naar, en kan alleen maar veronderstellen dat verwerende partij verwijst naar de wet van 15 december 1980.

Bovendien is verwerende partij onzorgvuldig in de beoordeling van de uitzonderingsgronden voorzien in art. 11§2,4° Vreemdelingenwet.

Zo legde verzoekster op 17.02.2020 en op 23.03.2019 klacht neer wegens slagen en verwondingen haar toegebracht door haar echtgenoot.

Zij maakt melding van het feit dat het niet de eerste keer was dat haar echtgenoot haar hardhandig aanpakte en haar sloeg. Verzoekster werd sinds haar aankomst in België quasi opgesloten in huis, en mocht de woning enkel verlaten in het gezelschap van haar echtgenoot en haar schoonmoeder. Verzoekster geeft aan bang te zijn van haar man, wat tevens de reden is waarom zij nooit eerder klacht neerlegde. Op zaterdag 23.03.2019 escaleerde de situatie opnieuw en zette haar echtgenoot haar met hebben en houden op straat. Zij heeft niet onmiddellijk een arts geraadpleegd. Zij heeft in eerste instantie een kennis van haar vader gebeld in de hoop dat ze daar terecht kon. Het was immers haar eerste bekommernis om onderdak te vinden voor de nacht, en minstens tot na het weekend. Aangezien verzoekster geen andere contacten had in België zag zij zich genoodzaakt mee naar Genk te gaan. Op maandag 25.03.2019 heeft verzoekster dan een arts gecontacteerd, waar zij op 26.03.2019 op consultatie ging.

Verwerende partij neemt het gebeurde niet ernstig, en gaat bovendien ook voorbij aan het feit dat de letsels een werkonbekwaamheid tot gevolg hebben van "26-03-2019 t.e.m. 29-03-2019". (stuk 2)

De werkonbekwaamheid en de aannemelijkheid dat de letsels het gevolg zijn van toegebrachte slagen en verwondingen wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing volledig genegeerd. Nochtans wordt hiervan melding gemaakt in het attest waarnaar verwerende partij zelf verwijst. Daarenboven en voor zover fysiek geweld niet zou zijn aangetoond door verzoekster, is ook psychisch geweld een grond om in aanmerking te komen voor de bescherming van art. 11 §2, 4° Vreemdelingenwet. In casu blijkt de psychische onderdrukking van verzoekster duidelijk uit haar verklaringen, doch wordt hiermee door verwerende partij geen rekening gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen uit het dossier, en op basis van al deze elementen een terechte beoordeling heeft gemaakt.

Verwerende partij lijkt uit de stukken die zich in het dossier bevinden enkel te distilleren wat haar goed uitkomt, doch negeert hierbij elke vorm van objectiviteit. Dit is niet wat van een behoorlijk bestuur mag worden verwacht.

Immers mag van een zorgvuldig bestuur worden verwacht dat alle elementen aanwezig in het dossier mee in rekening worden gebracht bij het nemen van een beslissing, en dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het desbetreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken [...].

Met betrekking tot het verslag van het CAW geeft verwerende partij aan dat het hierbij gaat om een verklaring van verzoekster, en dat het verslag is opgesteld in algemene bewoordingen.

Verzoekende partij stelt zich de vraag hoe anders dan door een verklaring zij kan aangeven slachtoffer te zijn. De ruzie die aanleiding was voor de feiten wordt door verwerende partij aangehaald als tegenindicatie voor het intrafamiliaal geweld: "Ruzie kan echter niet worden beschouwd als intrafamiliaal geweld". Uiteraard kan ruzie niet worden beschouwd als intrafamiliaal geweld, doch het is een gegeven dat intrafamiliaal geweld vaak plaatsvindt in een context van ruzie.

Verzoekster heeft bovendien alle verklaringen afgelegd in tempore non suspecto, op een moment dat zij een halt wilde toeroepen aan de omstandigheden die voor haar niet langer leefbaar waren.

Verwerende partij lijkt in de bestreden beslissing geen of minstens onvoldoende rekening te houden met de verklaringen van betrokkene, maar lijkt wel geloof te hechten aan de verklaring van de echtgenoot van betrokkene die insinueert dat verzoekster zelf is vertrokken, quod non. Zij werd de toegang tot de echtelijke woonst ontzegd, wat zij ook verklaarde, en wat toch een heel ander licht werpt op de zaak.

Verweerder heeft in deze nagelaten rekening te houden met de situatie van verzoekster nu zij slachtoffer is van intrafamiliaal geweld en bescherming nodig heeft, en bijgevolg wel degelijk beroep kan doen op de uitzonderingsbepalingen zoals voorzien in art. 11 §2, 4° Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoekster werkt en over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Op 19.06.2020 krijgt verzoekster een brief overhandigd waarin zij wordt uitgenodigd om documenten bij te brengen met een redelijk vage omschrijving: "staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht". Dergelijke uitnodiging met dergelijke vage omschrijving getuigt niet van enige zorgvuldigheid.

Verzoekster bezorgt zowel de bewijzen van bestaansmiddelen als het bewijs van inschrijving in de Nederlandse les. Betrokkene kan inderdaad niet bewijzen dat zij de Nederlandse lessen heeft gevolgd, nu door de Covid-19 crisis en de lockdown de lessen geen doorgang konden vinden. Het lijkt alsof verwerende partij het aan verzoekster toerekent dat zij geen lessen heeft gevolgd. Verwerende partij houdt hier geen rekening met de uitzonderlijke situatie die deze hele Covid-19 crisis met zich meebrengt. Verzoekster toont wel aan dat zij - ondanks de moeilijke situatie waarin zij verkeerde - de nodige inspanningen heeft geleverd tot integratie, en dat zij niet afhankelijk wil zijn van de Belgische overheid om in te staan voor haar onderhoud, nu haar echtgenoot haar de deur had gewezen en op geen enkele manier zijn echtgenote ondersteunt, noch materieel, noch financieel.

Art. 11, §2, vijfde lid Vw stipuleert:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan liet verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoekster familieleden zou hebben in Hasselt, doch "uit het dossier is niet af te leiden om welke familieleden het zou gaan. Mevrouw legt ook niets voor ivm deze familieleden en haar band hiermee."

Het is verzoekster een raadsel waar verwerende partij informatie zou hebben gehaald met betrekking tot mogelijke familieleden in België. Zo heeft verzoekster geen familieleden in België!

De enige persoon waarmee verzoekster ooit contact had in België naast haar echtgenoot en haar schoonmoeder, is de kennis van haar vader wiens telefoonnummer zij had en die haar opving op het moment dat ze door haar echtgenoot de deur was geweest.

De bestreden beslissing mede baseren op feiten vreemd aan de situatie van verzoekster, is minstens onzorgvuldig te noemen.

Verwerende partij vond het niet nodig dit verder te onderzoeken, noch heeft zij zich ervan vergewist of verzoekster familiebanden, of culturele of sociale banden heeft in haar land van herkomst, laat staan dat verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing.

Verwerende partij legt hierdoor de verplichting die haar wordt opgelegd zoals vervat in art.11§2 vijfde lid Vreemdelingenwet naast zich neer.

Er dient dan ook te worden besloten dat verwerende partij niet op een correcte wijze en met de vereiste zorgvuldigheid is overgegaan tot beoordeling van de feiten met betrekking tot zijn sociale en culturele integratie.

Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat verwerende partij haar beslissing tot het intrekken van het verblijf van verzoekster op een afdoende wijze heeft behandeld en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.”

2.1.2.1. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers uiteengezet dat toepassing wordt gemaakt van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet om een einde te stellen aan het verblijf van verzoekster op grond van het feit dat zij niet langer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die zij kwam vervoegen. Verweerder heeft tevens uitvoerig uiteengezet waarom hij verzoekster niet beschouwt als een slachtoffer van intrafamiliaal geweld en de bepaling van artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet bijgevolg niet kan worden aangewend. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat verweerder rekening hield met de verplichting om de duur van verzoeksters verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst in aanmerking te nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeksters bewering dat nergens in de bestreden beslissing werd aangegeven welke wet werd toegepast mist feitelijke grondslag. In de eerste zin van de bestreden beslissing heeft verweerder namelijk duidelijk gesteld dat hij toepassing maakte van “*artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.2. Voorts moet worden geduïd dat de Raad bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster betoogt dat zij werd geslagen door haar echtgenoot en dat deze haar bewegingsvrijheid beperkte. Zij stelt dat zij bang was van haar man en zij, toe de situatie op 23 maart 2019 escaleerde en zij op straat werd gezet, niet anders kon dan elders onderdak te zoeken. Zij licht toe dat zij klacht indiende bij de politie en een arts consulteerde om de haar toegebrachte letsels te laten vaststellen. Voorts zet zij uiteen dat er ook sprake was van een psychische onderdrukking.

Verweerder heeft evenwel uiteengezet dat in het proces-verbaal waarnaar verzoekster verwijst louter de door haar afgelegde verklaringen werden opgenomen en dat uit het medisch attest van de arts die zij consulteerde blijkt dat deze geen uiterlijke tekenen van geweld kon vaststellen. Verweerder heeft tevens overwogen dat de klacht van verzoekster wegens intrafamiliaal geweld werd geseponeerd wegens gebrek aan bewijs. Verweerder heeft tevens gemotiveerd dat het feit dat verzoekster onderdak kreeg in

een vrouwenopvangcentrum niet toelaat vast te stellen dat zij het slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld en dat het verslag van het CAW hiertoe evenmin volstaat omdat dit slechts een weergave is van de verklaringen van verzoekster zelf.

Verzoekster voert aan dat zij van 26 maart 2019 tot 29 maart 2019 werkonbekwaam werd geacht door een arts, maar weerlegt hiermee de juistheid van verweerders vaststelling niet dat de arts die zij consulteerde bij een klinisch onderzoek geen uiterlijke tekenen van geweld kon vaststellen.

Daarnaast betoogt verzoekster dat zij slechts door het afleggen van een verklaring kan aangeven dat zij het slachtoffer is van intrafamiliaal geweld. Het is echter niet kennelijk onredelijk om de eigen verklaringen van een persoon, indien deze niet worden ondersteund door vaststellingen van derden of andere bewijskrachtige stukken, niet als bewijs te aanvaarden. Het gegeven dat verzoekster haar verklaringen aflegde in "*tempore non suspecto*" en dat er naast fysiek ook psychisch geweld bestaat wijzigt hieraan niets.

De toelichting dat familiaal geweld in regel plaatsvindt "*in een context van ruzie*" laat de Raad evenmin toe te constateren dat verweerder onterecht oordeelde dat er geen overtuigende stukken voorliggen inzake het bestaan van intrafamiliaal geweld.

Verder impliceert het gegeven dat verweerder melding maakte van de vaststelling dat de echtgenoot van verzoekster verklaarde dat zij sedert maart 2019 is vertrokken niet dat meer geloof wordt gehecht aan wat deze man verklaarde. De vaststelling dat er sedert maart 2019 geen samenwoning meer is staat ook niet ter discussie.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de voorgelegde stukken niet het bewijs vormen dat zij effectief het slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld en zij dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 11, § 2 vierde lid van de Vreemdelingenwet valt.

In tweede instantie stelt verzoekster dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat zij werkt en beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Zij schijnt hiermee uit het oog te verliezen dat zij slechts tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten om haar echtgenoot te kunnenervoegen en niet in het raam van een tewerkstelling. Er blijkt geenszins dat het gegeven dat verzoekster werkt een beletsel zou vormen om de bestreden beslissing te nemen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt trouwens duidelijk dat verweerder kennis nam van de stukken die verzoekster heeft aangebracht om haar tewerkstelling in het Rijk aan te tonen en zij toont niet aan dat deze stukken incorrect werden beoordeeld.

Ook verzoeksters toelichting omtrent de reden waarom zij geen Nederlandse les kon volgen, haar stelling dat zij reeds inspanningen leverde om zich te integreren en haar verduidelijking dat zij geen familieleden in België heeft, leidt niet tot het besluit dat verweerder enig relevant gegeven verkeerd heeft beoordeeld.

Verzoekster stelt dat verweerder niet heeft onderzocht of zij nog familie heeft in haar land van herkomst en dat hij evenmin naging of zij nog culturele of sociale banden met Marokko heeft. Zoals verweerder heeft aangegeven heeft verzoekster, ondanks het feit dat zij hiertoe de kans kreeg, geen elementen aangebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij geen familiale, culturele of sociale banden meer heeft met Marokko. Verweerder heeft er ook terecht op gewezen dat verzoekster nog niet lang in België verblijft, zodat niet kan worden aangenomen dat haar familiale, culturele en sociale banden in of met haar land van herkomst reeds zouden zijn teloorgegaan. Verweerder heeft dus wel degelijk rekening gehouden met de verplichting die is opgenomen in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 11 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Verzoeksters uiteenzetting laat de Raad evenmin toe te besluiten dat de bestreden beslissing disproportioneel is.

2.1.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vaststelling dat verweerder in de brief die hij aan verzoekster overmaakte om haar mee te delen dat hij overwoog om haar verblijf te beëindigen en waarbij hij haar verzocht om relevante gegevens aan te brengen die nuttig konden zijn bij het nemen van een beslissing niet gedetailleerd omschreef welke stukken zij diende aan te brengen – hetgeen niet mogelijk is aangezien dit zal verschillen van persoon tot persoon – houdt niet in dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid.

De bevestiging door verzoekster dat zij geen familieleden in België heeft leidt niet tot de conclusie dat verweerder onzorgvuldig optrad door te constateren dat er wel melding werd gemaakt van familieleden, doch dat geenszins bleek om welke familieleden het zou gaan en dat in ieder geval niet kan worden gesteld dat er familie in België was voor wie verzoekster als mantelzorger optrad of door wie zij werd verzorgd.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een deugdelijk onderzoek en een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.1.2.6. Verzoekster laat verder na uiteen te zetten waarom zij meent dat artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet werd geschonden, zodat dit onderdeel van haar middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het hoorrecht.

Zij stelt het volgende:

“Overeenkomstig artikel 74/13 Vreemdelingenwet dient bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit vloeit eveneens voort uit artikel 8 EVRM.

"Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk. " In de bestreden beslissing ontbreekt duidelijk het vereiste individueel onderzoek.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"2. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Inzake maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven moet volgens het EHRM rekening worden gehouden met de belangen verwoord in art. 8 EVRM.

Het gaat dan zowel om situaties van een weigering van voortgezet verblijf als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf.

Aangezien art. 8 EVRM primeert op de Vreemdelingenwet is het een verplichting van verwerende partij om een gedegen en nauwkeurig onderzoek te doen

Bij de belangenafweging met betrekking tot de eerbiediging van het privé- en gezinsleven moet een "fair balance" worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving anderzijds.

In casu betwist gaat verwerende partij voorbij aan het feit dat verzoekster als slachtoffer van intrafamiliaal geweld bescherming nodig heeft. Verwerende partij heeft nagelaten een volledige en correcte toepassing te maken van artikel 8 EVRM.

Bijgevolg kan de bestreden beslissing de "fair balance"-toets niet doorstaan.

Verzoekster betwist immers dat verwerende partij op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met art. 8 EVRM. Immers beschermt art. 8 EVRM niet alleen het gezinsleven maar ook het privéleven.

Door het intrekken van het verblijf van verzoekster wordt haar de bescherming van haar privéleven ontzegd, wat in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht die rust op verwerende partij.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verzekert binnen het kader van het recht op behoorlijk bestuur het recht van eenieder om gehoord te worden "voordat jegens hem een voor hem nadelige maatregel wordt genomen Uw Raad vermeldt in haar arrest van 5 september 2014 (nr. 128.856) dat het hoorrecht niet enkel door de instellingen van de Europese Unie moet worden erkend, "maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor." En verder in hetzelfde arrest: "Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden."

De overheid is verplicht vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen welke elementen de basis uitmaken voor de beslissing die zij wil nemen. In principe zou verwerende partij voor elke negatieve beslissing een ontwerp van deze beslissing moeten overmaken aan de betrokkene.

In casu werd het hoorrecht niet gerespecteerd nu verzoekster niet verder werd ondervraagd noch gehoord over haar persoonlijke en familiale situatie, zodat verwerende partij belangrijke elementen niet in overweging heeft kunnen nemen.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden."

2.2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering is. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin is bepaald dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, kan dan ook niet worden vastgesteld.

2.2.2.2. Daar verzoekster voor de bestreden beslissing werd genomen door verweerder in kennis werd gesteld van het feit dat hij overwoog om deze beslissing te nemen en verzoekster de kans kreeg om eventuele nuttige toelichtingen of overtuigingsstukken die er verweerder toe hadden kunnen brengen haar tot een verder verblijf toe te laten over te maken, kan zij niet voorhouden dat het hoorrecht werd miskend.

2.2.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden gesteld dat verzoekster erkent dat zij niet langer een relatie wenst te onderhouden met de man die zij in België kwam vervoegen en dat zij ook expliciet verklaart dat zij in België geen familieleden heeft. Van een inmenging in enig gezinsleven in België kan dus geen sprake zijn. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar privéleven. Zij toont echter niet aan welk aspect van haar privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat enig onderdeel van het privéleven van verzoekster wordt geraakt door de bestreden beslissing, dan nog

moet worden gesteld dat de deze beslissing een wettelijke grondslag heeft en dat het laten respecteren van de bepalingen van de Vreemdelingenwet nodig is ter bescherming van de openbare orde en zelfs met het oog op het economisch welzijn van het land en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De Raad merkt verder op dat verzoekster wist of behoorde te weten dat zij slechts tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten om haar echtgenoot te vervoegen en dat dit verblijf gedurende een periode van vijf jaar voorwaardelijk was en kon worden beëindigd wanneer de relatie met haar echtgenoot werd stopgezet. Verzoekster, die aangeeft de regiotaal nog te moeten aanleren, wiens verblijf in België, in vergelijking met haar verblijf in Marokko, zeer kort is en die niet aantoon dat zij geen leven, inclusief een professionele loopbaan, in Marokko kan uitbouwen toont niet aan dat de voorgehouden inmenging in haar privéleven niet-toegelaten of disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.2.4. Met haar betoog in het tweede middel maakt verzoekster niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of dat deze beslissing kennelijk onredelijk is.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK